Marafkó László

Az álom

A felesége hirtelen ellendült mellőle, s a domb meredélyéről leugrott a mélybe. Függőleges tartással, ahogy a nők szoktak talpast a vízbe. Épp csak az orrát nem fogta be. Rögtön eltűnt a látóteréből. Megfagyott a rémülettől, s nyomban indult volna az ösvényen lefelé, hogy megtalálja, amikor a dombok közt kanyargó műúton feltűnt, s a jelzőtáblájánál megállt a busz. S az asszony futva még épp elérte. A kopottas járgány a völgyön túl, a kisváros szélső, földszintes házainál megállt, csak a felesége szállt le róla, s rögtön elindult egy füves térségen keresztül. Percekkel előbb még együtt akartak bemenni oda, a különös öreg házak közé. Az asszony az enyhe emelkedő közepén járhatott, amikor hirtelen elvágódott, s nem mozdult. És senki sem volt, hogy segítsen.

Lerohant a dombról tekergő földúton, át a völgyön, s be a szélső házak közé. Találgatta, hogyan juthat ki a gyepes placcra. A ritka járókelők mind furcsa merevséggel, némán siettek el mellette. Nyoma nem volt annak, hogy itt valami történhetett, mintha el kívánnák titkolni a jóvátehetetlent.

Meghalt?

Meghaltam?

S felébredt. A hajnal épp csak feszítgette a redőny réseit. Hevesen lélegzett, a bordáin dobolt a szíve. Az alvásnak már annyi. Mi volt ez? Jel? A kávéfőzővel kezdett bajmolódni. Tíz éve, hogy elváltak. Aztán pár esztendeje a hússzal fiatalabb barátnője is elköltözött innen. A lány gyereket szeretett volna, s még csak nem is erőltette, hogy összeházasodjanak. Mindegy, hogy fiú vagy lány, csak gyerek – ezt hajtogatta. Belefáradt, hogy az ellenérveit sorolja – ötvenéves, hogy neveli fel… Minden érv kibúvóként hangzott s tűnt egyre szánalmasabbnak.

Egyszer kettesben összefutottak a volt feleségével a városban. A két nő fegyelmezett arccal, de láthatatlan radarernyőkkel pásztázta egymást. Tulajdonképpen szurkapiszka nélkül átvészelte a semmitmondó fecsegést.

A kávéval odaült a számítógépe elé: kellene egy e-mailt küldeni neki, mert a telefonszáma is megváltozott. Bekapcsolta a lestrapált laptopját, kortyolgatott, míg a masina komótosan felpakolta önmagát. Ott virított a háttérkép – „olyan dizájnos”, mondta a fiatal srác, aki

egyszer megtisztította a sok feleslegestől. Írja azt, hogy „veled álmodtam, s valami furcsa történt…”? Nagyon hülyén hangzik. Olyan, mint egy újrakezdési kísérlet. A képernyőkímélő elsötétítette a monitort, mire dühödten kinyomta a masinát.

Az asszonynak feltűnően szép arca volt. Az alakja nem volt tökéletes, de vágyat ébresztő, a picinyke hibáival együtt, amelyeket a ruháival mindig finoman elrejtett. Minden nő így tesz, még a nagymenők is. Egyszer a konyhában, váratlanul hátulról átölelte. Az asszony félfordulattal, felfelé billentett fejjel rátekintett, s a sugaras szeme ragyogott. Örökre beleégett, hogy az a szép arc őérte, az érintése nyomán fénylett fel, öntötte el az öröm. Elszégyellte magát a kitárulkozás ilyen ajándékán, ha a saját kicsinyes nyűgösködéseire gondolt. Gondol. Hogy nem lett gyerekük. A sokadik, már-már megalázó kísérlet után abbahagyták a lombikbébis programot. Kiderült: a feleségén múlik a dolog, amitől azt a sugaras szemet letörölhetetlen, borongós árnyék vonta körbe.

Nincs mese, most csakis személyesen lehet megtudni valamit az álomról. Metróval nem nagy ügy, s a közelben van egy szupermarket is. Mert az asszony valamikor nagyon szeretett egy csokival bevont kekszet, meg a füstölt sajtot, aztán a kávé mindig jól jön, és gyümölcs talán.

Épp egy lakó nyitotta ki az előkert kapuját, vele ment a liftig, fel a hatemeletes bérház legfelső emeletére. Szorongva csengetett. Féloldalas ritmusban csoszogó léptek, kitárult az ajtó, s ott állt az asszony. Feltűnt, hogy az otthoni, testhez tapadó nadrágját térdnél pántokkal erősített merevítő fonja át. Az a régi, sugaras szem fényvesztetten, kérdőn vizsgálta.

Nem szólt, csak meredt a térdre.

– Leléptem a buszról. Kis roppanás nekem, nagy semmi az emberiségnek – így az asszony. – S még két hét itthon. A céget amúgy is felszámolják. És te?

– Megálmodtam.

– Újabban azt is szoktál?

– Öregszem. Bejöhetek?

– Csak a konyhába. Nagy a kupi. És semmi sincs itthon.

– Az a jó – és átnyújtotta az áruházi szatyrot.

– Kösz – az asszony szemében aprócska fénycsillám.

Háromlábú zsámolyokra telepedtek.

– Zsófi? – Ő volt a régi barátnő.

– Már nincs.

– Úgy? – húzta el a szót az asszony.

– Pár nap múlva megint becsengethetek?

– Ha ez neked szerencsét hoz…

Az asszony tekintetében a kis fénykör kitágult majd visszaszűkült. A mondatnak múltja és más alakja volt. A válás kimondása után, miközben álltak az utcán, jobb híján, sután azt mondta az asszonynak: „Tulajdonképpen barátok is maradhatunk…" Az abban a percben már csak „volt feleség" elkapta a fejét: „Ó, te szerencsétlen."

Az emléktől gombócos hangon kinyögte:

– Nekem szerencsét.

– Ami elveszett… – s az asszony egy üres kávéscsészét véletlenül meglökve az ablaknak fordult. Pedig most nagyon vágyott volna látni a tekintetét.